Rok VII Październik 1932 r. Nr. 10

MIESIĘCZNIK
Diecezjalny Łucki

Rękopisów, przesłanych do druku, Redakcja nie zwraca.

Redaktor i wydawca: Ks. Jan Szych, Kanclerz Kurji Biskupiej

Adres Redakcji: Łuck, Kurja Biskupia.

TREŚĆ ZESZYTU Nr. 10

Rok VII Październik 1932 r. Nr. 10

MIESIĘCZNIK Diecezjalny Łucki

Rękopisów, przesłanych do druku, Redakcja nie zwraca.

Redaktor i wydawca: Ks. **Jan Szych,** Kanclerz Kurji Biskupiej

Adres Redakcji: **Łuck, Kurja Biskupia.**

DZIAŁ URZĘDOWY

Rozporządzenia Stolicy Apostolskiej

Przepisy, jakich trzymać się mają Ordynarjusze przy uzyskiwaniu nadań beneficjów u Stolicy Apostolskiej.

(Acta Apost. Sedis, 1930 pag. 525).

Celem ułatwienia Ordynarjuszom zwracania się do Stolicy Apostolskiej o nadanie beneficjów niekonsystorskich, które w myśl prawa zastrzeżone są Stolicy Apostolskiej (C. J. C. kan. 396, 1435), lub których obsadzanie na mocy dewolucji do stolicy Ap. przeszło (kan. 1432 § 2), a także dla należytego i właściwego dokonywania samej prowizji tych beneficjów, a szczególniej dla zapewnienia Papieżowi, do którego wyłącznie należy nadawanie powyższych beneficjów, swobodnego wyboru wśród duchownych bardziej odpowiednich kandydatów na te stanowiska, zachowywać należy następujące przepisy, zatwierdzone przez Ojca św., Piusa XI:

I. Od dnia zawakowania beneficjum rezerwowanego, względnie od dnia dewolucji, do chwili zwrócenia

się do Stolicy Apostolskiej, należy pozostawić pewien przeciąg czasu, by do duchowieństwa diecezji dotarła w swoim czasie wiadomość o mającem nastąpić nadaniu beneficjum, zarezerwowanego samemu Papieżowi.

II. Księża Ordynarjusze w swych prośbach o nadanie beneficjów rezerwowanych, lub podlegających dewolucji, zwracając się do J. Em. Kardynała Datarjusza Św. Rzymskiego Kościoła, podadzą nazwiska wszystkich duchownych, którzy życzą sobie otrzymać to beneficjum, zaświadczą o ich wieku, studjach, życiu, obyczajach, urzędach przez każdego z nich chlubnie piastowanych i o uzdolnieniu do pełnienia obowiązków danego beneficjum; wskażą też, o ile to możliwem będzie, przynajmniej trzech kandydatów, jako bardziej godnych.

III. Jeżeli beneficja rezerwowane, lub podlegające dewolucji, połączone są z obowiązkiem złożenia egzaminu konkursowego generalnego, lub specjalnego, należy przesłać do Datarji Apostolskiej oceny, wydane przez egzaminatorów, a dotyczące łącznie i oddzielnie: uzdolnienia, oraz wiedzy każdego kandydata; dołączyć też należy curriculum vitae, czyli zaświadczenia, jakie wyżej wskazano, o stawających do konkursu. Akta konkursu samego powinny być zachowane w kurji diecezjalnej.

Jeżeli do obowiązków danego beneficjum należałoby wykładanie wiernym Pisma świętego, kandydat powinien posiadać licencjat, albo doktorat nauk biblijnych, w myśl motu proprio Piusa XI z dnia 27-go kwietnia 1924 Gdyby zaś Ordynarjusze dla jakich poważnych przyczyn chcieli uzyskać zwolnienie od tego przepisu prawa, powinni przedłożyć zaświadczenie, za które biorą ciężką odpowiedzialność w sumieniu, że kandydat posiada znajomość pisma świętego.

IV. Jeżeli chodzi o beneficjum, złączone z pieczą nad duszami, których zbawienie przedewszystkiem należy mieć na względzie, potrzebna jest zawsze

opinja Najdostojn. Ordynarjusza, pod wielką odpowiedzialnością w sumieniu, a dotycząca wiedzy, pobożności, gorliwości i uzdolnienia kandydatów do kierowania parafją, o którą w danym wypadku chodzi, a która powinna być powierzona duchownemu bardziej uzdolnionemu (kan. 459).

Wniosek zaś Ordynarjusza, dotyczący kandydata, uznanego przezeń za najbardziej godnego i uzdolnionego, zostanie chętnie przyjęty przez Ojca świętego i uwzględniony, jeżeli Ojciec św. według swego mniemania uzna w Panu za wskazane go uwzględnić.

Z Datarji Apostolskiej, dnia 11 listopada 1930 r.

(—) *R. Kard. Scapinelli, Datarjusz św. K. Rz.*
(—) *J. Guerri, Regens.*

Dekret św. Kongregacji Sakramentów o załatwianiu spraw małżeńskich.

Na walnem posiedzeniu w Mieście Watykańskiem dnia 27 lutego 1931 roku I. I. E. E. Księża Kardynałowie rozpatrywali odpowiedzi, do tej Świętej Kongregacji nadesłane, bądźto osobiście przez XX. Biskupów i innych Ordynarjuszów, bądźto za pośrednictwem Nuncjuszów i Delegatów Apostolskich, a odnoszące się do spraw małżeńskich, rozpatrywanych w sądach biskupich. Jak rzecz tego domagała się, sprawę poddano ścisłemu badaniu i obszernej dyskusji, a po wzięciu wszystkiego pod uwagę wydało się słuszne I. I. Eminencjom postanowić, co następuje:

I. Najprzewielebniejsi Księża Biskupi i inni Ordynarjusze każdego roku, w miesiącu styczniu, począwszy od roku 1933, jużto wprost, jużto za pośrednictwem Nun juszów i Delegatów Apostolskich, jeżeli tacy są w tych krajach, obowiązani są donieść tej świętej Kongregacji:

1. nazwiska Oficjałów, sędziów, obrońców węzła małżeńskiego, a także adwokatów, pracujących przy

Kurji w sprawach małżeńskich z dodaniem wiadomości o stopniach i tytułach akademickich każdego, a przynajmniej z dodaniem uwag o ich roztropności i kanonicznej zdolności;

2. jaka suma pieniężna wymagana jest od stron przez Trybunał, jak również wzmiankę o taksach i świadczeniach, które zwykły uiszczać zainteresowani, nie wyłączając opłat adwokackich i biegłych, o ile był taki wypadek; wreszcie w jaki sposób odbywała się porada darmowa w wypadkach ubóstwa, stosownie do kanonów 1908—1916;

3. liczbę spraw małżeńskich, które zostały już wciągnięte lub są w toku, albo też zostały osądzone czy to w pierwszej czy to w drugiej instancji, zaznaczając przy każdej: a) dzień, miesiąc, rok podania i osądzenia w obydwuch instancjach; b) powód nieważności, a) tytuł prawny; d) wynik nieważności przychylny lub też przeciwny w obydwuch instancjach, a jeżeli wynik dla wnoszącego sprawę był pomyślny, to z jakiego powodu, a jeżeli były liczne powody, to na jakim wyrok jest oparty; e) jak spełniał swój urząd obrońca węzła małżeńskiego i czy strony zainteresowane lub która z nich korzystała z pomocy adwokata lub też prokuratora;

4. wreszcie liczbę podań tego rodzaju, które z braku podstawy, zostały z punktu odrzucone.

II. Celem uzupełnienia wiadomości lat 1928 i 1929 przez św. Kongregację, Najprzewielebniejsi Księża Biskupi nie omieszkają przesłać do tejże Kongregacji, jużto wprost, jużto przez Nuncjuszów i Delegatów Apostolskich, danych, odnoszących się do spraw tego rodzaju za lata 1930—1932, w przeciągu trzech miesięcy, począwszy od pierwszego stycznia 1933, robiąc wymagane uwagi, wymienione wyżej n. n. 1), 2), 3) a-c 4).

III. Jeżeliby się zdarzyło, że z racji szczupłych granic diecezji lub braku odpowiednich kapłanów, jakiś Ksiądz Biskup lub inny Ordynarjusz nie może

u siebie zorganizować Sądu Biskupiego, któryby należycie spełniał swój urząd, jak tego domaga się powaga spraw małżeńskich i świętość tego sakramentu, niech, rozważywszy sam ważność tej sprawy i niebezpieczeństwo, nie wstydzi się, nawet przez wzgląd na swoje sumienie, donieść o tem świętej Kongregacji, aby ta zaradziła potrzebie, przenosząc Sąd do Kurji Biskupiej innej prowincji lub dzielnicy, która, przez wzgląd na ludzi przygotowanych i okoliczności sprzyjające, doskonale spełni swój urząd.

IV. Tego rodzaju zaradzenie potrzebie odnosi się również i do tych Kurji diecezjalnych i metropolitalnych, które, chociaż zgodnie z kanonem 1599 i aprobatą Stolicy Aapostolskiej, zostały ustanowione sądami apelacyjnemi, jednakże z racji okoliczności poza sprawami pierwszej instancji, spraw drugiej instancji sądzić nie są w stanie. W tych to wypadkach wyznaczy się na apelację pewną Kurję, odpowiadającą wymaganym warunkom, a zatwierdzoną przez Stolicę Apostolską, z zachowaniem jednakowoż prawa apelacji do świętej Rzymskiej Roty zgodnie z kanonem 1599.

V. Wyżej wspomniane sprawozdania będą przejrzane w tej Kongregacji przez specjalny Komitet, który też odpowiednio do potrzeb usiłował będzie dostarczyć pewnych środków zaradczych, nie pomijając, o ile rzecz tego domagać się będzie, badań osobistych przez Wizytatorów Apostolskich, wyznaczonych przez Nuncjuszów i Delegatów Apostolskich, aprobowanych przez Stolicę Apostolską, lub też wyznaczonych przez tęż Świętą Kongregację, ażeby naocznie przekonali się, czy sądy Biskupie dobrze prowadzą i spełniają ten urząd.

VI. Ażeby powyższe przepisy nie wydawały się czemś przesadnem i nieodpowiedniem, niech Najprzewielebniejsi Księża Biskupi rozważą ważność i znaczenie spraw małżeńskich, które winny być badane z jak największą troską, gorliwością i doskonałością,

by nierozerwalny związek małżeński nie był narażony na niebezpieczeństwo, jak również, ażeby w swoim czasie, jak tego żąda kanon 1630, były załatwione, albowiem opieszałość, sprzeciwiająca się obowiązkowi sprawiedliwości, nieraz z racji warunków rodzinnych, stanu majątkowego, może być szkodliwą dla spokoju sumienia i zbawienia dusz.

Te więc środki, przez I.I. E.E. Księży Kardynałów na wspomnianem plenarnem posiedzeniu w sprawach małżeńskich postanowione, niżej podpisany Sekretarz Św. Kongregacji Sakramentów przedstawił J. Św. Piusowi XI na audjencji dnia 2 marca 1932, które Jego Świątobliwość, zważywszy na treść i skutki z niej płynące, potwierdził i uznał za swoje, jednocześnie swą najwyższą powagą polecił to zakomunikować Księżom Arcybiskupom, Biskupom i innym Ordynarjuszom, by dokładnie to było przez nich wykonane.

Dane w Rzymie, w siedzibie Św. Kongregacji Sakramentów, dnia 1 lipca 1932 roku.

† *M. Kard. Lega*, Biskup Tuskulanum, Prefekt
D. Jorio, Sekretarz.

(A.A.S. 5.VII-1932. 172—274).

Dekret Św. Kongregacji dla Kościoła Wschodniego w sprawie Zakonu bazyljańskiego.

Dnia 12 marca 1932 r. Św. Kongregacja dla Kościoła Wschodniego ogłosiła Dekret, potwierdzony przez Ojca św., w którym podnosi znaczenie reformy Zakonu Bazyljańskiego, dokonanej na skutek Listu Apostolskiego *Singulare praesidium* ś. p. Leona XIII z dn. 12 maja 1882 r.; Zakon odtąd uczynił wielki krok naprzód pod względem życia zakonnego i prac apostolskich jak w Europie, tak i w Ameryce; następnie Kongregacja postanawia:

I. By Zakon Bazylego Wielkiego, narodowości ruskiej, odtąd nosił bardziej odpowiednią nazwę *Ordo Basilianus S. Josaphat* (Bazyljański Zakon św. Józefata).

II. Zatwierdzić kapitułę generalną, na której roku ubiegłego wybrano przełożonego generalnego, czyli Archimandrytę, w osobie O. Dionizego Tkaczuka.

III. Przenieść Kurję Generalską do Rzymu i umieścić w dawnem papieskiem Kolegjum Ruskiem przy św. Sergjuszu i Bakchu.

IV. W tymże gmachu winien powstać instytut dla kształcenia wychowanków Zakonu Bazyljańskiego w naukach filozoficznych i teologicznych.

V. Podzielić Bazyljański Zakon św. Józefata na trzy nowo erygowane prowincje: 1-sza Galicyjska, 2-ga Św. Mikołaja i 3-cia Amerykańsko Kanadyjska, i jedną wice-prowincję Południowo Amerykańską.

(„Acta Ap. Sedis", t. 24, str. 239).

W sprawie odpustu na Gorzkie Żale.
Święta Penitencjarja Apostolska. Wydział odpustowy.

Rzym, 18 kwietnia 1932 roku. Nr. 1202|32.

Do Jego Eminencji Najprzewielebniejszego Księda Kardynała Augusta Hlonda, Arcybiskupa Gniezna i Poznania.

Eminencjo, Najprzewielebniejszy Księże Kardynale!

W związku z szacownem pismem Waszej Eminencji z dnia 24 marca r. b., w którem w imieniu Episkopatu polskiego prosiłeś o odpust zupełny za nabożeństwo, zwane „Gorzkie Żale", mam zaszczyt donieść Mu, że Ojciec św. na audjencji 15 b. m. raczył udzielić tej łaski, pod warunkiem jednak, aby Rządcy poszczególnych kościołów, którzyby pragnęli tego odpustu, zechcieli skierować prośby do Świętej Penitencjarji Apostolskiej.

Całuję najpokorniej ręce i korzystam skwapliwie z okazji, by zaświadczyć uczucia głębokiego oddania się... Eminencji Waszej sługa.

W Kard. Lauri, Penitenc. W.

Nowy odpust zupełny dla członków Arcybractwa Nauki Chrześcijańskiej.

Dnia 2 marca 1932 r,

Święta Penitencjarja Apostolska wiernym, zapisanym do Arcybractwa Nauki Chrześcijańskiej, w kościele Najśw. Marji Panny de Planctu Urbis kanonicznie eryłowanego, łaskawie nadała *odpust zupełny*, na uroczystość św. Roberta Bellarmina, o ile po spowiedzi będą posileni Komunją św. Niniejsze pismo ma znaczenie wieczyste bez wydania Breve. Bez względu na jakiekolwiek sprzeczne zarządzenia.

(M. P.)

W. Kard. Lauri. Penit. W.
I. Teodori, Sekretarz.

(„Acta Ap. Sedis“, t. 24, str. 249).

Papieska Komisja do autentycznego wyjaśniania kanonów kodeksu.

I.

Odpowiedzi na przedłożone wątpliwośsi.

Ich Eminencje, członkowie Papieskiej Komisji do autentycznego wyjaśnienia kanonów Kodeksu, polecili na sesji plenarnej na przedłożone następujące wątpliwości tak odpowiedzieć na każdą w szczególności:

I. O utworzeniu trubunału kolegjalnego.

P. Czy Oficjał, w myśl can. 1573 § 1 i 2 z zwykłą władzą sądzenia i bez jakiegokolwiek zastrzeżenia spraw wybrany, może ustanowić trybunał kolegjalny, powołując kolejno sędziów synodalnych, mianowanych wedle can. 1574?

O. *Twierdząco*, o ile Biskup w poszczególnych wypadkach inaczej nie postanowił.

II. O wydaniu sądu o męczeństwie Sług Bożych.

P. Czy przepis can. 2101 *) rozciąga się także na badanie męczeństwa Sług Bożych?

O. *Przecząco.*

Dan w Rzymie, w Mieście Watykańskim, dnia 28 lipca 1932 roku.

P. Kard. Gasparri, Prezes.
I. Bruno, Sekretarz.

II.

I. O ubieganiu się o parafję.

W. Czy sposób ubiegania się, o którym mowa w kanonie 459 § 4, zachować należy przy pierwszem opatrzeniu nowo utworzonej parafji?

O. *Przecząco.*

II. O publicznej przeszkodzie małżeńskiej.

W. Czy do publicznej przeszkody małżeńskiej, o której mówi kanon 1037, wystarczy, że publicznym jest fakt, z którego pochodzi przeszkoda?

O. *Twierdząco.*

III. O separacji małżonków.

W. I. Czy należy seperację małżonków z przyczyn, które wymienia kanon 1131 § 1, zarządzić w drodze administracyjnej.

II. Czy w sprawie przyczyn separacji małżonków, o których mowa w kanonie 1131 § 1, zachować należy w drugim stopniu tę samą formę, co w pierwszym.

O. na I. *Twierdząco*, jeśli Ordynarjusz nie zarządził inaczej z urzędu albo na wniosek stron.

na II. *Twierdząco.*

Dan w Rzymie, w Mieście Watykańskiem dnia 25 czerwca 1932.

P. KARD. GASPARRI, Prezes
I. Bruno, Sekretarz.

---

*) Can. 2101. Badania cnót nie należy rozpoczynać przed pięćdziesięciu laty od śmierci sługi Bożego.

Rozporządzenia Władz Duchownych Miejscowych

Dekret J. E. Ks. Kardynała Kakowskiego w sprawie potępienia książki „Droga na Wschód do Rzymu."

Dr. Aleksander Kakowski z Bożego zmiłowania i Stolicy Apostolskiej łaski św. Rzymskiego Kościoła presbyter kard. tyt. św. Augustyna, arcybiskup Kościoła Metropolitarnego Warszawskiego, prymas królestwa polskiego.

Dekret w sprawie książki p. t. „Droga na Wschód do Rzymu.

Ukazała się w Warszawie w r. 1932 książka p. t. „Droga na Wschód do Rzymu" napisana i wydana przez Henryka Ignacego Łubieńskiego. Autor występuje ostro przeciwko obrządkowi wschodnio-słowiańskiemu, czyli grecko-katolickiemu, w sposób lekceważący wyraża się o metodach działalności Kościoła Katolickiego w sprawie przywrócenia jedności kościelnej ze Wschodem, przyczem wygłasza zdania obrażające uczucia katolickie, uwłaczające powadze kościelnej, a w szczególności powadze Stolicy Apostolskiej.

Z urzędu więc i obowiązku naszego pasterskiego, jako Arcybiskup Metropolita Warszawski, książkę Henryka Ignacego Łubieńskiego p. t. „Droga na Wschód do Rzymu" zaliczamy do książek zakazanych, oraz zabraniamy wiernym czytać, przechowywać ją, szerzyć i bronić ustnie czy piśmiennie poglądów w niej zawartych.

(—) *Aleksander Kardynał Kakowski.*

Regulamin Kursów Akcji Katolickiej po Dekanatach i Parafjach diecezji Łuckiej.

DIECEZJALNY INSTYTUT
AKCJI KATOLICKIEJ
Dn. 7 października 1932 r.
Nr. 291
Plac Katedralny Nr. 6.

Rozdział I.

§ 1. Celem uświadomienia społeczeństwa i przygotowania go do pracy w szeregach Akcji Katolickiej Diecezjalny Instytut urządzać będzie dekanalne i parafjalne Kursy Akcji Katolickiej.

§ 2. Kursy Dekanalne winne być urządzane wspólnemi siłami i kosztem wszystkich parafji danego dekanatu.

§ 3. Na Kursy Dekanalne parafje wysyłają w miarę możności jak największą liczkę delegatów, którzyby mogli oddać usługę w Parafjalnej Akcji Katolickiej oraz Księża Proboszczowie sami winni być obecnymi na kursach.

§ 4. Program Kursu nadsyła dekanatom Diecez. Instytut Akcji Katolickiej.

§ 5. A) O ile dekanat, lub parafja uważa za konieczne, ze względu na jakieś specjalne warunki miejscowe, poczynić pewne zmiany w programie, wówczas projekt swego programu przysyła do Diecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej celem rozpatrzenia i ewentualnego zatwierdzenia go lub odrzucenia.

B) Wolno również dekanatowi samemu zainicjować Kurs Akcji Katolickiej oraz program referatów i osoby prelegentów, atoli z tem zastrzeżeniem, iż zarówno tematy referatów, jak też osoby prelegentów muszą być przedstawione do Diecez. Instytutu Akcji Katolickiej celem rozpatrzenia i zatwierdzenia lub też porobienia koniecznych zmian.

§ 6. Kursy Dekanalne mają trwać najmniej jeden dzień.

§ 7. Miejsce Kursów w poszczególnych dekanatach ustala się przez Księży Dziekanów w porozumieniu z Księżmi Proboszczami swoich dekanatów.

§ 8. Przy wybieraniu miejsc na Kursy Dekanalne należy kierować się tą myślą, by delegaci poszczególnych parafji mogli wziąć jak najliczniejszy udział, a więc możliwie w centrum dekanatu.

Pożądanem byłoby odbywać Kursy Dekanalne w powiatowych miastach.

§ 9. Na Kursach Dekanalnych Akcji Katolickiej przewodniczy Prezydjum Komitetu Dekanalnego, wybranego dla przeprowadzenia Kursu.

§ 10. W skład Komitetu Dekanalnego, ad hoc powołanego, winni wejść, obok przedstawicieli Duchowieństwa, katolicy praktykujący, ludzie politycznie nie zaangażowani.

§ 11. Prezesem Komitetu Dekanalnego może być Ksiądz z odnośnego dekanatu lub osoba świecka.

§ 12. Prezydjum podczas Kursu Dekanalnego składa się z 3 ch osób: prezesa, dyrektora i sekretarza.

§ 13. Jeżeli na Kursach Dekanalnych jest obecnym delegat Zarządu Diecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej, to z urzędu wchodzi w skład Prezydjum Kursu Akcji Katolickiej.

§ 14. Odpis protokułu z odbytego Kursu należy w najkrótszym czasie przesłać do Diecez. Instytutu Akcji Katolickiej w Łucku

§ 15. Po skończonym Kursie i załatwieniu różnych spraw z nim związanych, Ksiądz Dziekan wspomniany Komitet rozwiązuje.

Rozdział II.

§ 1. W myśl Regulaminu Parafjalnej Akcji Katolickiej jej Zarząd jest władzą kierowniczą i organizacyjną akcji katolickiej na terenie parafji.

§ 2. Powstanie Zarządu P. A. K., jego cele oraz czas kadencji ściśle i szczegółowo określa Regulamin P. A. K-iej, wydany w „Erekcji Diecezjalnego Insty-

tutu Akcji Katolickiej w Łucku—rok 1932" przez Jego Ekscelencję Ks. Biskupa Dr. Adolfa Szelążka, Ordynarjusza diecezji Łuckiej.

§ 3. Kursy Akcji Katolickiej w parafji urządza D. I. A. K-iej.

§ 4. Datę Kursu Diecez. Instytutu Akcji Katolickiej ustala w porozumieniu z prezesem i asystentem Parafjalnej Akcji Katolickiej.

§ 5. Program Kursu Akcji Katolickiej w parafji podaje Diecez. Instytut Akcji Katolickiej.

§ 6. Referaty winne mieć związek z Akcją Katolicką, dostosowane do potrzeb i warunków danej parafji, omawiać przyczyny i środki dalszego rozwoju akcji katolickiej wśród wiernych i t. d.

§ 7. O ileby Zarząd P. A. K-iej uważał, że należy coś zmienić w programie, podanym przez Diecez. Instytut Akcji Katolickiej, winien— zyskać na zmianę zezwolenie ze strony Diecez. Instytutu Akcji Katolickiej przed ustaleniem i ogłoszeniem publicznie terminu Kursu w parafji.

§ 8. Prelegentów na Kurs Akcji Katolickiej w parafji deleguje Diecez. Instytut Akcji Katolickiej.

§ 9. Koszta związane z przyjazdem prelegentów i urządzeniem Kursu w parafji całkowicie ponosi Parafjalna Akcja Katolicka.

§ 10. O ileby Zarząd P. A. K-iej sam chciał zaprojektować Kurs Parafjalnej Akcji Katolickiej oraz program referatów i osoby prelegentów, wówczas ma być uzyskana na to zgoda ze strony Diecez. Instytutu Akcji Katolickiej.

§ 11. Wrazie obecności delegata Diecez. Instytutu Akcji Katolickiej na Kursie parafjalnym—wspomniany delegat wchodzi w skład Prezydjum Kursu.

Przewodnictwo atoli Kursu pozostaje w ręku miejscowego Prezesa Parafjalnej Akcji Katolickiej.

R o z d z i a ł III.

Porządek kursu jednodniowego:

1) Z rana po Mszy św. uroczysty „Veni Creator".

2) Zagajenie Kursu Parafjalnej Akcji Katolickiej przez miejscowego Prezesa.

3) Głoszenie Referatów.

4) Po referatach, na zakończenie Kursu, oraz po przemówieniu Prezesa Parafjalnej Akcji Katolickiej, a może też i Księdza Asystenta, lub też miejscowego Proboszcza, wszyscy uczestnicy Kursu udają się do kościoła na odśpiewanie hymnu „Te Deum laudamus".

U w a g a.

Podczas wygłaszania referatów przez prelegentów jak też i w czasie dyskusji przez uczestników Kursu nie mogą być podnoszone pod żadnym względem jakiekolwiek sprawy polityczne, gdyż Akcja Katolicka według myśli Ojca św. Piusa XI nie jest żadną akcją polityczną, lecz jedynie religijną, mającą na celu pogłębienie zasad wiary wśród katolików oraz wprowadzenie idei Chrystusowej w życie poszczególnych jednostek jak i całego społeczeństwa.

Powyższa uwaga ma być jaknajściślej przestrzegana na wszystkich Kursach i Zebraniach Akcji Katolickiej.

(—) *Anna Potocka*
Prezes Diecez. Instytutu
Akcji Katolickiej

(—) *Aleksander Rostocki*
Dyrektor Diecez. Instytutu
Akcji Katolickiej

(—) *Ks. Kukuruziński*
w|z Sekretarza

Kurs Alkohologji.

KURJA BISKUPIA
ŁUCKA
Sekcja II
Dn. 15.XI. 32 r.
Nr. 5722

Kurja Biskupia niniejszem podaje do wiadomości Przewielebnego Duchowieństwa, że wzorem lat ubiegłych z inicjatywy Departamentu Służby Zdrowia Ministerstwa Opieki Społecznej, Państwowa Szkoła Higjeny w porozumieniu z Tow. „Trzeźwość" organizuje w dn. 12—17 grudnia b. r. włącznie VII my kurs alkohologji p. t. „Alkoholizm i jego zwalczanie".

Kurs jest bezpłatny, wpisowe wynosi 5 zł. Wykłady odbywać się będą codziennie od 9—1 i od 5—7 wiecz. w gmachu Państwowej Szkoły Higjeny, Warszawa, Chocimska 24. Wszelkich wyjaśnień udziela i przyjmuje zapisy Sekretarjat Kursu.

(—) *Ks. Jan Szych*
Kanclerz

Rozporządzenie Prawno-Państwowe

Podatek od dochodu z czynności duszpasterskich

Odpis

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 39473 | 2 | 32

Warszawa, dn. 12 września 1932 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Okólnikiem z dnia 17 października 1925 roku L. DPO. 4525/II/25 r. Ministerstwo Skarbu zarządziło: aby władze skarbowe w wypadkach, gdy mają wątpliwości co do wysokości zeznanego przez osobę duchowną wyznania rzymsko - katolickiego dochodu

z czynności duszpasterskich — zwracały się po odnośne dane do właściwych Kurji Biskupich.

Zdarzają się jednak wypadki, że władze skarbowe odnoszą się do Kurji Biskupich z żądaniem wykazania dochodów z duszpasterstwa odnośnie wszystkich duchownych okręgu, a nie o dane tylko co do tych duchownych, których zeznania o dochodzie budzą wątpliwosci.

Podkreślając niewłaściwość tego rodzaju postępowania, Ministerstwo Skarbu przypomina, że z żądaniem wykazania dochodów z czynności duszpasterskich należy się zwracać do Kurji Biskupich jedynie co do tych duchownych, których zeznania o dochodzie nasuwają wątpliwości.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu podkreśla, że w myśl art. 6 ustawy o państwowym podatku dochodowym opodatkowaniu podlega dochód netto z czynności duszpasterskich, a więc po potrąceniu wydatków związanych ściśle ze sprawowaniem opieki duszpasterskiej. W szczególności są potrącalne wydatki na służbę kościelną, do której utrzymania obowiązany jest duchowny, wydatki na wyjazdy do chorych, na wyjazdy wizytacyjne i tym podobne wydatki, które ponosi duchowny z racji sprawowania czynności duszpaszterskich.

Minister Skarbu
(—) *Wł. Zawadzki*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Duszpasterstwo rekrutów.

Rekruci odchodzą do wojska w jesieni, a głównie na wiosnę. Duszpasterze powinni poświęcić szczególną uwagę, aby rekruci służbę wojskową należycie przygotowani rozpoczęli i aby w czasie służby wojskowej utrzymywali łączność ze swoją parafją.

Przygotowanie dalsze. W organizacjach młodzieży należy od czasu do czasu przypominać młodzieży także młodszej, obowiązek służby wojskowej i sprawy z nim związane, w wykładach i przy innych sposobnościach. Na kilka miesięcy przed pójściem do wojska powinno się w łonie S. M. P. utworzyć kółko, w którem będzie się omawiało systematycznie te sprawy. Dobrze będzie, jeżeli w tych dyskusjach wezmą udział starsi, którzy już służbę wojskową ukończyli i którzy będą mogli dawać rady i wskazówki na podstawie własnych przeżyć.

Tuż przed poborem poleca się urządzić rekolekcje dla rekrutów, zakończone wspólną spowiedzią i komunją św. Bardzo wskazane jest urządzenie wieczoru pożegnalnego dla rekrutów, na którym ks. proboszcz powinien przemówić do odchodzących, by pamiętali o swojej duszy i utrzymywali łączność z parafją. Urządzeniem wieczoru dla wszystkich rekrutów parafji powinny się zająć organizacje katolickie, zwłaszcza S. M. P. Dobrze będzie obdarzyć rekrutów chociażby drobnemi podarunkami (książki, różańce i t d.).

W czasie służby wojskowej powinni żołnierze utrzymywać łączność z parafją, przeprowadzając korespondencję z ks. proboszczem i z S. M. P. Dobrze będzie, jeżeli żołnierze, zwłaszcza z okazji świąt Bożego Narodzenia, otrzymają od ks. proboszcza i S. M. P. serdeczne listy, opłatki i ewent. upominki, świadczące o tem, że parafja pamięta o nich. Łączność ta spowoduje, że żołnierze po ukończeniu służby wojskowej chętnie zgłoszą się do organizacyj katolickich, parafjalnych. W niektórych zwłaszcza wypadkach poleca się, by ks. proboszcz nawiązał korespondencję z księżmi kapelanami wojskowemi.

Podręcznikiem, który odda wielkie usługi przy przeprowadzeniu tej akcji jest książka ks. Dr. Milika: „Życie żołnierza". Cena 2.90 zł., do nabycia w Związkach Młodzieży Polskiej; skład główny S. A. „Ostoja", Poznań, Pocztowa 15. Książka ta jest specjalnie prze-

znaczona dla rekrutów. Odda ona wielkie usługi księżom przy wykonywaniu duszpasterstwa nad rekrutami. Podaje materjał do pogadanek i dyskusyj. Powinien ją posiadać każdy rekrut już przed pójściem do wojska. Nadaje się bardzo jako podarunek dla rekrutów i dla żołnierzy, odbywających już służbę wojskową. Szczególną zaletą tej książki jest, że poświeca należytą uwagę sprawom duchowym żołnierza, ujmując wszystkie zagadnienia ze stanowiska nadprzyrodzonego.

Do opieki duszpasterskiej nad rekrutami i żołnierzami należy przywiązywać szczególną uwagę, by okres służby wojskowej nie tylko nie przyniósł szkody duszom młodzieży, lecz by młodzież jak najwięcej w tym okresie skorzystała dla wyrobienia swej duszy.

BIBLJOGRAFJA

Nakładem J. Em. Ks. Kardynała Hlonda wyszedł **Żywot św. Jana Marji Vianneya, Proboszcza z Ars**, napisany krytycznie w języku francuskim przez Ks. Fr. Trochu, a spolszczony przez Ks Arcyb. Piotra Mańkowskiego. Dzieło naprawdę piękne, żywo uwypuklające postać św. Proboszcza oraz całokształt jego apostolskiej działalności — kapłani znajdą tu nieporównany wzór dobrego pasterza w duchu ewangelicznym oraz niewyczerpane tematy do rozmyślań.

J. Em. Ks. Kardynał Hlond, udzielając aprobaty książce, wyraża życzenia, by „postać św. Jana Marji Vianeya, tak plastycznie oddana przez autora, a tak dobrze przyswojona polskiej literaturze hagjograficznej przez dostojnego Tłumacza, wskazywała całemu społeczeństwu polskiemu żywe źródło apostolstwa, tryskające bardzo wysoko, bo na szczytach doskonałości".

Cena książki obejmującej 548 str. dużego formatu w stosunku do jej rozmiarów jest minimalna — zł. 8.50 na lepszym, — 7.50 na pośledniejszym papierze, łącznie z przesyłką.

Dochód ze sprzedaży dzieła jest przeznaczony na ubogą młodzież dążącą do stanu duchownego.

Książka jest do nabycia w Administracji Wydawnictw Salezjańskich, Warszawa — ul. ks. Siemca 6,

Nowości o kształceniu elity młodzieży. Zjednoczenie Młodzieży polskiej w Poznaniu wydało dwie aktualne broszury. Jedna

z nich: Felicja Żurowska: Kółko wychowawcze w SMP. (cena 50 gr.) przedstawia w zarysie wypróbowaną już metodę pracy nad wyrobieniem przodowników z grona młodzieży. Druga broszura: Felicja Żurowska: Metody pogadanek ankietowych (cena 25 gr.), omawia szczegółowo jedną z metod dyskusyjnych, nadającą się specjalnie do zastosowania w kółku wychowawczem.

Obie te rozprawki są bardzo na czasie i spotkają się z żywem zainteresowaniem duchowieństwa i pracowników społecznych. Ujmują bowiem zagadnienie rozbudzenia samodzielności i wyrobienia wewnętrznego oraz apostolstwa młodych wśród młodych w sposób nowoczesny, a przytem rokujący rzeczywiste pogłębienie pracy w SMP. i jego wpływu na młodzież i społeczeństwo klas pracujących.

X. Prałat Dr. Korzonkiewicz, *Przed ślubem i po ślubie.* Kraków, Redakcja „Misterjum Christi".

Redakcja czasopisma „Mysterjum Christi" ośmiela się zwrócić pokornie uwagę Duchowieństwa, że wydała swoim nakładem książeczkę o małżeństwie p. t. „Przed ślubem i po ślubie", pióra X. Prałata Dra J. Korzonkiewicza w Krakowie, przyjęta przez krytykę katolicką z wielkiem uznaniem, gdyż dzięki swej prostocie i łatwości wykładu nadaje się dla szerokiego ogółu wiernych.

Książeczkę tę można śmiało polecić Wielebnemu Duchowieństwu jako podarek dla narzeczonych.

Za pozwoleniem Władzy Duchownej.

Redaktor i wydawca **Ks. Jan Szych.**

Drukarnia Kurji Biskupiej w Łucku.